

hvortil jo kommer den specifik danske Fremtoning: den bløde Hat.

Den højtærede Konseilspræsident motiverede Forslaget ved dets Forelæggelse dermed, at Regeringen havde indgaaet en kontraktmæssig Forpligtelse til at fremsætte et saadant Forslag. Nu vil jeg derom sige: Ja, selv om det er rigtigt, hvad det naturligtvis er, at der i sin Tid, da disse Prinsesser bleve gifte, blev indgaaet en saadan kontraktmæssig Forpligtelse til at udbetale deres Mænd en Medgift, saa synes jeg dog ikke, at det følger deraf, at disse Forslag skulde blive fremsatte for Folketinget Gang efter Gang. Jeg forstaar ikke rigtig, at man fra Hoffets Side vil møde frem saadan Gang efter Gang og nu for 6te Gang for at faa disse Penge bevilgede. 5 Gange er der banket paa Folketingets Dør, og der er vel ikke sagt ligefrem nej, men der er dog sagt: Her er ingen hjemme, der er sagt Hus forbi; der er ikke blevet lukket op. Man skulde tro, at dette Svar i og for sig vartydeligt nok. I det private Liv vilde noget saadant neppe finde Sted. Hvis en ung Mand, der skulde giftes, henvendte sig til sin Svigerfader med en beskeden Anmodning om Medgift, og han fik, om ikke just et ligefrem Nej, saa dog en saadan Afvisning, et saadant Skuldertræk, en saadan Trækken Tiden i Langdrag, at han kunde sige sig selv, at der ikke blev Tale om Medgift, antager jeg ikke, at den unge Mand vilde komme igen. Ved vort Hof synes man derimod at gaa noget anderledes frem, end jeg i alt Fald mener, at man i Reglen vilde gøre i det private Liv. Man synes der at have tilegnet sig Sandheden i det bibelske Ord: Beder, saa skal eder gives, søger, saa skulle I finde, banker — og blive I rigtig længe ved at banke — saa skal der til sidst eder oplades.

Men selv om nu Regeringen den Gang blev kontraktmæssig forpligtet til at forelægge et saadant Lovforslag, og selv om den nuværende højtærede Regering mener, at den bør vedgaa Arv og Gæld efter den foregaaende Regering, ogsaa paa dette som paa saa mange andre Omraader — skønt jeg rigtig nok kunde have ønsket, at naar Højre spillede Fallit, da Fallitboet blev ladet tilbage, og vi ikke mere havde med

det at gøre — selv om nu altsaa den højtærede Regering mener, at den er bunden ved samme kontraktmæssige Forpligtelse som de foregaaende Regeringer, saa er det dog dermed ikke givet, at ogsaa Folketinget er forpligtet. Folketinget, Rigsdagen er ikke kontraktmæssig forpligtet. Hvoraf slutter jeg det? Af den Kendsgerning, at Folketinget 5 Gange har nægtet at fremme eller i alt Fald undladt at fremme disse Lovforslag. Folketinget har dermed bestemt erklæret, at det ikke føler sig kontraktmæssig forpligtet, og af dette Folketing, af dette Tings Flerstal, som har haft denne Opfattelse, vare jo og ere stadig den højtærede Finansminister, den højtærede Kultusminister, den højtærede Justitsminister o. s. v. o. s. v. Medlemmer. De højtærede Ministre have altsaa som Folketingsmænd, som Medlemmer af dette Tings Flerstal, ikke ment, at Folketinget, Rigsdagen var kontraktmæssig forpligtet til at udbetale denne Sum. Jeg vil derfor meget henstille til dette Ting, at det ikke fremmer dette Lovforslag, men at det giver det ganske den samme Behandling som de 5 tidligere Aar.

Og jeg kan sige, at Folket, hvis Flerstal har valgt dette Tings Flerstal, vil ikke kunne forstaa en Frontforandring paa dette Omraade. Hvad ville de ærede Medlemmer af Folketingets Flerstal svare Landarbejdere og Husmænd, fattige Vælgere, hvis de ville kræve Tinget til Regnskab for en saadan Anvendelse af Folkets Midler? Det ærede Medlem for Kjellerup (Anders Jensen) fremdrog under Finanslovens 1ste Behandling de indirekte Skatter, den Finanstoldskat, der hviler paa Landarbejdere og Husmænd. Han nævnedes Summen 17 Kr. og kaldte disse 17 Kr. for en Blodskat, for Blodpenge. Hvad er det, der her er Tale om? Det er at tage Midler, der ligge i Statskassen og ere indkomne ved, at disse Blodpenge ere indkrævede fra 14,000 Landarbejderfamilier, og give dem til Døtrene af Landets rigeste Mand. Folket vil ikke forstaa, at De anvende Folkets Midler paa en saadan Maade. Folket vil ikke kunne forstaa Retfærdigheden i at tage fra de 14,000 fattige og give til de to rige.

Skulde nu det utænkelige, det utrolige